

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Laus quænam Deo præcunctis placeat. Can. XXXVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

quantum in me laudando omnis deficiat creatura, manifestetur. Hoc licet respondere gestiat omnis creatura, videlicet vt me laudet, multò magis tamen tu hoc in te debes exprimere, vt quantumlibet te extenderis (debes autem omnem conatum tuum erga me effundere) nihil te inuenias fecisse.

Laus quænam Deo præ cunctis placeat.

CANON XXXVII.

Laus Dei
suauissima
quæ sit.

Psal. 30.

Quando
quis Deum
verè laudet.

Omnia vt in
Dei laudem
trahantur.

Remedium
contra ter-
ribiles blasphemias
et tentationes.

Dicam tibi filia, quæ mihi laus placeat: Vocalis laus (tame si vbi ecclesie meæ præceptum vrget obseruari debeat, videlicet vt quod dicere cantareve iussa fueris, vocaliter proferas) non æque mihi placet, atque interior, quæ est in spiritum. Sacrificium odoriferum, lausq; mihi suauissima est, profundissima penitissimamq; vilitatis ac nihilitatis tuæ cognitio, contemplatio, erubescenciaque coram maiestate mea, vt verecundè coram me tuam vilitatem, deformitatem, tuam ingratitude, tuam miseriam, tuamq; nihilitatem continue aspicias atque despicias, mihiq; propterea & omni creaturæ te subiicias, & ab omnibus nihili haberi & conculcari diligas. Cor huiusmodi contritum & humiliatum ego despiciere nequeo: imò huiusmodi cordis genitum, multo mihi suauior est, digniusq; mihi sacrificat, quam longa verborum congeries, aut precum duntaxat vocalium onerosa multitudo. Deinde si aduersitate non minus placeo, si non minus gratias agis, nec minus deuota permanes erga me & voluntaria, quam in prosperitate, tunc verè me laudas. Insuper cauere peccata, virtutibus infudare, honorem mei scire, beneplacitum meum & gloriam meam solam quærere, non infima est mihi laus. Porro animum habere defœcatum, purum ac liberum ab omni vitiosa affectione, ab omni acedia, ab omni deniq; grauitate aut retractione, & in pace, tranquillitate atq; silentio spiritus mihi soli inhærere, laus est multo adhuc purior, mihiq; acceptior. Filia, quicquid intra te nascitur, quicquid ab extra accidit, subita conuersione ad me, transfer in me, optans vt illud mihi in gloriam & summam laudem à gratia mea vertatur. Hoc modo cuncta tibi euenient in salutem, & natura ipsa mutabitur in gratiam. Proinde si diaboli etiam senseris machinationes, si tentationes foedas, aut etiam blasphemias senseris, aut cuiusuis horrendæ tentationis perceperis instinctum, cura vt vnde tibi hostis parare malum satagit, tu animæ tuæ lucrum conquiras. Hoc autem animæ tuæ lucrum puta, vt me laudes & glorifices.

Conuersa igitur confestim vt sentis ad me, dic Domine Deus meus, quotiescunque hanc sensero tentationem, quotiescunque in mentem hoc mihi venerit, toties educto omnium celestium te laude glorifico, totiesq; in huius mali spiritus confusionem, & in tui honorem ac gloriam te adoro: Atque in locum eius, quam ipse non potest, laudem tibi infinitam offero. Si iste est quod sentis, dic: Pijssime Deus, quamlibet sit molestum quod sero, pro tui amore & honore libenter hoc sustinebo: & si in honorem tui ampliore cedit, vt maiora grauioraque subeant, paratum me tibi offero. Nihil tantum sit mihi pie Deus quæso molestum, sed super omnia desideratum, quicquid tuo fuerit nomini gloriosum. Si pulchrum dulcere aut charum quid senseris, dic: Suauissime Deus, hoc à te pulcherrimo, dulcissimo, desiderantissimo, optimoque venit. Si vis, libenter omni creatura carebo, libenter omni consolatione destituar, vt tu super omnia pulchra, tu super omnia bona, tu super omnia amata, pulcherrimus suauissimus, desiderantissimus atque dilectissimus cor di meo solus infideas solus tu totum

totum me possideas. Item si magnum aliquem numerum audis cernisve, aut quoties eximiam aliquam vides pulchritudinem, multitudinemve, dic: Pulcherrime, amabilissime, omnipotens aeterna Deus, toties te milia milium agmina caelestium spirituum hodie ex me saluent, & decies milies centena milia tibi assistentium ex me & pro me te collaudent, & omnia praeclara sanctorum desideria tibi pro me supplicent, & vniuersa creatura tua pulchritudo atque suauitas omnium harmonia te ex me sine fine glorificent.

Exercitium amoris diuinæque laudis quale esse debeat: quid sub occupationibus externis spiritus hominis agere, quoque iugiter sese occupare debeat.

CANON XXXVIII.

ITaque si me amare, si laudare desideras toto corde, tota mente, tota virtute, & amando cupis perseverare, necesse est habeas amoris exercitia, quibus nutrias, quibus excites, foueasque amorem. Quapropter mentem tuam à creaturis & ab omni interna occupatione circa creaturas, à cura quoque omni & sollicitudine abstractam, vacantem, liberamque serua, hanc eleuando ad me continuis ignitis suspirijs, flammigerisque orationibus, & aspirando indefinenter desiderijs feruentissimis ad me, videlicet æstuantissimè cupiens me perfectissimè, ardentissimè, fidelissimè, perpetueque amare, perfectissimè mihi placere, fidelissimè, sufficentissimèque laudare, voluntatem meam perfectissimè implere, sitiens insuper me pulcherrimè videre, me felicissimum, polsidere, & mecum suauissimo, optimo, beatifico semper esse, semper inhaerere, nunquam à me separari. Semper idcirco in mente habeto aliquid quod rumines, vnde erga me amore accendaris, quo dulcedinem ac bonitatem meam cogites, atque admiranda magnifices ac laudes: aut ediuerso vtilitatem, infirmitatem, instabilitatem ac ingratitude[m] tuam coram me plangas, lugeas, accuses atque vituperes, aut afflictis defunctisve ex animo compatiens, pro illis, proque vniuersa Ecclesia mihi supplices.

Quæcunque præterea debes agere, aut de quibus cogitare aut consultare habes, mecum cogites, mecum consilium accipias, mecum ea tractes, vt sic assuefacta, & sola, & inter homines semper mecum loquaris, semperque cor ad me geras eleuatum aut orans, aut me laudans. Quicquid ad honorem meum spectat, quicquid mihi didiceris placere, aut me velle hoc cum ebrio desiderio me honorandi, ac honorem meum promouendi, in te & in alijs satage vt perficiatur, consilio, auxilio, labore (& quomodocumque potes, honorem meum promouere) operam tuam nauando. Interea tamen nihilominus dum exterior homo foris occupatur, interior mecum conuiescat, mihique vacet. Neque enim opus est vt ita sis ad externa effusa, vt mente quoque vaga & distracta per varia curras, variasque imagines atque phantasmata in te trahas. Quin potius dum exterior homo occupatur, collecto spiritu mentis adunata, intus tu maneat mecum. Quod vbi didiceris, vbi assuefacta fueris, nulla te impediet occupatio exterior, nulla nocebit operatio exterior, præsertim modesta, ab amoris exercitio mentali, quin æque mihi loquaris, aut potius mihi soleas mente, modo, quod dixi, animum tuum ipsa non implicaueris rebus caducis, nec hæserismersa in ea quæ foris agis. Siquidem quandiu ipsa cor liberum seruare vis à creaturis, nulla te potest à me auocare creatura (quamlibet in exteriori homine multa agantur, aut tractentur) si non intus rerum species atque imagines, si non

Exercitium laudis Dei quale fore debeat.

Quidnam homini versari debeat continue ante oculos.

Homo exterior occupatus quid interim interior agat.